

Dr. Dr. hc. Gundel János egyetemi magántanár

Budapesti Gazdasági Főiskola

Emlékeim Dr. Hajdú Frigyes tanár úrról

Amikor 1959 őszén megkezdtük tanulmányainkat az Akadémián, bizony nagyon sok minden másképpen volt, mint napjainkban. Kimondva-kimondatlanul, de még ott volt '56 emléke, de ami talán fontosabb, így visszatekintve, volt egy rendszer, ami sokak sorsát meghatározta. Akadémiát is átalakította (főigazgató változás, tanárok mentek, tanárok jöttek, stb.), de alapvetően befolyásolta a mi, a leendő gazdasz hallgatók (*balekok*) bekerülési esélyeit, lehetőségeit (Nem csak az érettségi eredmény számított!). Egy nagyszerű emlék, hogy akik végül is elkezdhattuk tanulmányainkat nagyon hamar megtaláltuk egymást, Óvár, az Akadémia varázsát, az összetartozás, a gazdásszá válás élményét. Ebben óriási segítséget kaptunk, a már ott levőktől, többek között olyan tanárainktól, amilyen Dr. Hajdú Frigyes tanár úr volt. Mi, akik az akkori Állattani Tanszéken kisebb-nagyobb, a mai értelemben véve szakköri munkákban vettünk rész (pl. rovar gyűjtés- és fertőzöttség felmérés, madártömés) különösen sokszor találkozhattunk vele, és kaptunk tőle (észrevétlenül) sok-sok tanácsot, bátorítást az első év bizony meglehetősen nehéz vizsgáihoz (kémia, állattan, növénytan, matematika, fizika), és a tartalmas gazdasz élethez. Ő ezt, jelenlegi eszünkkel már tudjuk (akkor észre sem vettük), nagyszerű pedagógiai érzékkel tette. Abban az időben Ő még fiatal tanár volt (alig túl a 40. éven), de számunkra egy tiszteletet érdemlő tanár, akit a hallgatók egymás között, a legnagyobb tisztelettel, de csak Frici bácsiként emlegettek. Az a széleskörű tevékenység, ami életét betöltötte, az már a későbbi évekre esett, amikor én már nem voltam Óváron. De jól érzékelhető, hogy élete, példamutató, sok oldalú, áldozatos tevékenysége nagymértékben emelte Óvár hazai és nemzetközi fényét és hírnevét.

Voltak még különleges, közvetlen kapcsolódásaim is hozzá. Az egyik egy nagyon szerencsétlen dolog miatt, ugyanis édesapámmal együtt voltak hadifogságban, töltöttek kényszerű éveket a Kaukázusban. A másik sokkal szerencsésebb, ugyanis életem úgy hozta, hogy ott lehettem néhány olyan baráti összejövöten, amelyen óvári tanárok családjai vettek részt, és azokon ismételten tapasztalhattam józan, abszolút magyar gondolkodását. Örülök, hogy emlékét most egy szobor is őrizni fogja, és remélem, hogy élete példa lesz a jövő gazdasz generációinak.